

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **M. A.**, zast. JUDr. Vítem Biolkem, MBA, LL.M., advokátem, se sídlem Bohuslava Martinů 1038, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2018, č. j. OAM-122/ZA-ZA12-ZA05-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 11. 2019, č. j. 32 Az 4/2018 - 72,

takto:

- I. Kasační stížnost proti výroku III. rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 11. 2019, č. j. 32 Az 4/2018 - 72, **se odmítá.**
- II. Výroky I. a II. rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 11. 2019, č. j. 32 Az 4/2018 - 72, **se zrušují.**
- III. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 1. 2018, č. j. OAM-122/ZA-ZA12-ZA05-2017, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 1. 2018, č. j. OAM-122/ZA-ZA12-ZA05-2017.
- V. Ustanovenému zástupci žalobkyně advokátovi JUDr. Vítu Biolkovi, MBA, LL.M., **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši 10.467 Kč. Tato částka bude zástupci žalobkyně vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1]Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 1. 2018, č. j. OAM-122/ZA-ZA12-ZA05-2017, neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2]Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 28. 11. 2019, č. j. 32 Az 4/2018 - 72, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítl (výrok I.), žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o žalobě (výrok II.) a ustanovenému zástupci přiznal odměnu za zastupování žalobkyně v žalobním řízení (výrok III.).

[3]Krajský soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla ve vlasti pronásledována z azylově relevantních důvodů a ani její obavy z pronásledování v případě návratu do Ázerbajdžánu nejsou důvodné.

[4]Krajský soud nejprve k námitce žalobkyně ohledně provedení pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu v tureckém jazyce, kterým se dorozumí pouze částečně, konstatoval, že předmětný pohovor byl veden v turečtině na žádost žalobkyně, která byla současně poučena o možnosti kdykoli v jeho průběhu upozornit na to, že položené otázky nerozumí. Taková situace však podle protokolu o pohovoru k žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu nenastala. Z odpovědí žalobkyně na položené dotazy je navíc zřejmé, že otázkám porozuměla a reagovala na ně přiléhavě. Žalobkyně v závěru pohovoru ani nežádala zpětné přetlumočení všech otázek a odpovědí. Uvedenou námitku žalobkyně současně účelově uplatnila až v žalobě.

[5]Krajský soud dále k námitce žalobkyně ohledně jejích obav z návratu do vlasti v důsledku problémů jejího otce, jež jsou také jejími problémy, konstatoval, že žalobkyně v posuzovaném případě sama neměla ve vlasti žádné vlastní potíže. Ze země původu navíc odcestovala společně se svou rodinou právě kvůli tvrzeným potížím jejího otce. Sama žalobkyně byla pouze přítomna několika domovním prohlídkám, při kterých se policie ptala na jejího otce, a zároveň kvůli odjezdu z Ázerbajdžánu musela zanechat studia na střední škole. Rodina následně odcestovala legálně letecky z mezinárodního letiště v Baku, kde jejich odjezdu nikdo nebránil. Krajský soud následně zdůraznil, že institut mezinárodní ochrany, zejména pak azylu, podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 - 60, neslouží k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace cizince. Podle krajského soudu tak žalovaný posoudil všechny relevantní okolnosti případu s ohledem na dostatečné podklady o situaci v zemi původu žalobkyně a správně azyl žalobkyni neudělil.

[6]Krajský soud konstatoval, že žalovaný správně posoudil i otázku případného naplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu i doplňkové ochrany. Žalobkyni presumované potíže v případě jejího návratu do vlasti nelze podřadit pod pojem hrozby vážné újmy.

pokračování

Ze shromážděných podkladů založených ve správním spise navíc vyplývá, že ani žadatelé o mezinárodní ochranu pocházející z Ázerbajdžánu pobývající delší dobu v zahraničí nejsou nijak znevýhodňováni či perzekuováni. Námitku žalobkyně, že by mohla být následně využita jako prostředek pro vydírání otce, krajský soud posoudil jako pouhou spekulaci. Žalovaný tak podle krajského soudu správně žalobkyni doplňkovou ochranu neudělil.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[8] V ní stěžovatelka namítla, že podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 10. 2003, č. j. 59 Az 389/2003 - 24, musí být pohovor s žadatelem o mezinárodní ochranu veden v jazyce, v němž je cizinec schopen jednat v řízení, tedy uvést všechny relevantní okolnosti posuzovaného případu, nikoli jen konverzovat. Podle stěžovatelky je současně vadou řízení, byl-li s ní pohovor k její žádosti o mezinárodní ochranu veden v jazyce tureckém, kterému rozumí pouze částečně, přičemž v této souvislosti odkázala na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 6. 1994, č. j. 6 A 580/1993 - 28. Stěžovatelka však o možnosti provést pohovor v jejím rodném jazyce nebyla ani poučena. Doplnila, že v případě, kdy tlumočnickovi nerozuměla, nelze brát v potaz, že na protokolu o provedeném pohovoru je umístěn její podpis vyjadřující souhlas s provedením pohovoru v tureckém jazyce a že na problémy s komunikací v tureckém jazyce neupozornila v jeho průběhu.

[9] Stěžovatelka dále namítla, že praktiky, kdy byla osoba využita jako nástroj k vydírání osoby jiné, jsou historicky známy, a to i z českého prostředí, v němž z důvodu emigrace některých členů rodiny státní orgány v minulosti perzekuovaly její příslušníky, kteří na území našeho státu zůstali. Je-li současně otec stěžovatelky v Ázerbajdžánu stíhán z politických důvodů, lze mít důvodně za to, že by se také stěžovatelka mohla stát terčem pronásledování s cílem působit na rozhodování a jednání jejího otce. Uvedenými skutečnostmi se však krajský soud podle stěžovatelky vůbec nezabýval a současně neprovedl ani tzv. test reálného nebezpečí. Žalovaný se pak dostatečně nezabýval ani aktuální situací v Ázerbajdžánu.

[10] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se dostatečně zabýval všemi relevantními okolnostmi případu, pečlivě je vyhodnotil a následně také řádně odůvodnil. Azylový příběh stěžovatelky však podle žalovaného neodůvodňoval udělení mezinárodní ochrany. K námitce stěžovatelky ohledně jejích nedostatečných znalostí tureckého jazyka žalovaný konstatoval, že pohovor k žádosti stěžovatelky o mezinárodní ochranu byl v uvedeném jazyce veden na její žádost, proti čemuž stěžovatelka ostatně v průběhu

pohovoru ničeho nenamítala. Žalovaný dále uvedl, že při posuzování věci vycházel z dostatečně aktuálních a věrohodných informací o zemi původu stěžovatelky. Uzavřel, že žalobou napadené rozhodnutí i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy, a plně setrval na svém právním názoru. Nejvyššímu správnímu soudu proto žalovaný navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost proti výroku III. napadeného rozsudku o přiznání odměny ustanovenému zástupci žalobkyně za žalobní řízení není přípustná, neboť se v tomto rozsahu jedná toliko o rozhodnutí, kterým se upravuje vedení řízení ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. Na základě shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost v části směřující proti výroku III. rozsudku krajského soudu odmítl podle § 120 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřípustnou.

[13] Dále se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost proti výrokům I. a II. napadeného rozsudku svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele,“ který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele v následujících typových případech:

- kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu;
- kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně;
- kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně;
- kasační stížnost je dále přijatelná, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení se v konkrétním případě může jednat tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; popřípadě krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[14] V daném případě je relevantní zejména skutečnost, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 10. 2020, č. j. 3 Azs 15/2020 - 84, shledal přijatelnost kasační stížnosti otce, matky a bratra stěžovatelky z toho důvodu, že se jejich kasační stížnost dotýkala právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. Předmětným rozsudkem současně Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 11. 2019, č. j. 32 Az 3/2018 - 124, a taktéž rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 3. 1. 2018, č. j. OAM-121/ZA-ZA12-ZA05-2017, a ze dne 3. 1. 2018, č. j. OAM-120/ZA-ZA12-ZA05-2017-I, a věc

pokračování

vrátil ministerstvu k dalšímu řízení. Jelikož se v posuzovaném případě jedná o kasační stížnost členky jediné rodiny, vycházel Nejvyšší správní soud při posouzení otázky přijatelnosti i důvodnosti kasační stížnosti stěžovatelky zejména ze závěrů formulovaných ve výše zmíněném rozsudku ze dne 15. 10. 2020, č. j. 3 Azs 15/2020 - 84. Nejvyšší správní soud proto vzhledem k výše uvedenému konstatuje, že kasační stížnost stěžovatelky je v posuzovaném případě přijatelná, a Nejvyšší správní soud proto přistoupil k posouzení její důvodnosti.

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal výroky I. a II. napadeného rozsudku v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti označila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[16] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[17] Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytyčanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

[18] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[19] Stěžovatelka uplatnila jako důvod kasační stížnosti i nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu, resp. existenci vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. K tomuto důvodu však již nic dalšího konkrétního neuvedla. Uvedeným důvodem kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval na prvním místě, neboť kdyby shledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným či jinou vadu žalobního řízení, musel by bez dalšího rozhodnutí krajského soudu zrušit.

[20] Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, ani není zatížen jinou vadou řízení, která by měla vliv na zákonnost rozsudku krajského soudu. Z rozsudku vyplývá, jakým způsobem se krajský soud vypořádal s žalobní argumentací a proč se ztotožnil se závěry žalovaného. Rozsudek je srozumitelně a logicky odůvodněn a je z něho zřejmé, z jakých důvodů krajský soud žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud pro úplnost připomíná, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě účastníka řízení o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná

se o objektivní vadu, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí. Takovou vadou napadený rozsudek netrpí.

[21] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že námitkou členů rodiny stěžovatelky, že s nimi žalovaný vedl pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu v jazyce, kterému dostatečně nerozuměli a nemohli tak uvést všechny okolnosti relevantní pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně, se zabýval již ve výše zmíněném rozsudku ze dne 15. 10. 2020, č. j. 3 Azs 15/2020 - 84. Podle zde formulovaných závěrů již z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66, vyplývá, že aby žadatel účinně zpochybnil kvalitu tlumočení pohovorů v řízení o udělení mezinárodní ochrany, musí nejpozději v žalobě uvést konkrétní body, které podle něj byly přetlumočeny chybně. Krajský soud věc posoudil v intencích citované judikatury, správně a trefně podotknul, že stěžovatelka souhlasila s vedením pohovoru v tureckém jazyce, v průběhu pohovorů se nezmínila o tom, že nerozumí pokládaným otázkám či že se nemůže plně vyjádřit, a na závěr protokoly o pohovoru bez připomínek dobrovolně podepsala. Krajskému soudu lze přisvědčit v tom, že z obsahu protokolů ani náznakem nevyplývá, že by stěžovatelka měla problém s tlumočením a nemohla řádně vyjádřit své stanovisko, respektive detailně vypovědět svůj azylový příběh. O tom nesvědčí ani jiné dokumenty založené ve správním spise. Stěžovatelka v průběhu správního řízení ohledně vedení pohovorů a tlumočení ničeho nenamítala. Je nepochybné, že pokud by stěžovatelka nerozuměla pokládaným otázkám a měla zásadní problém s jazykem, v němž byl pohovor veden, muselo by se to v protokolu projevit, například tím, že by jí tlumočnick musel otázky pokládat vícekrát, byl by nucen je přeformulovat, stěžovatelka by se vyjádřila tak, že otázky nerozumí, její odpovědi na položené otázky by byly nepřiléhavé apod. Nic takového ovšem v protokolech zachyceno není, naopak průběh pohovoru byl standardní a nic nenasvědčuje tomu, že by stěžovatelka nemohla uvést vše podstatné. Ani v tomto směru tedy nebyl naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[22] Stěžovatelka dále namítla, že její azylový příběh se přímo odvíjí od potíží, jež měl ve vlasti její otec, přičemž jeho problémy považuje za vlastní. Doplnila, že v případě jejího návratu do Ázerbajdžánu by se mohla stát nástrojem přímého ovlivňování a nátlaku na jejího otce. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na své dřívější závěry formulované v rozsudku ze dne 15. 10. 2020, č. j. 3 Azs 15/2020 - 84, podle nichž ministerstvo nesprávně vyhodnotilo skutečnost, že negativní postoj otce stěžovatelky, byť veřejně nevyjádřený, k užívání násilí v činnosti politické strany může být (v závislosti na dalších okolnostech) *zastávání určitého politického názoru* [§ 12 písm. b) zákona o azylu], resp. *přesvědčení ohledně postupu* původců pronásledování ve smyslu čl. 10 odst. 1 písm. e) kvalifikační směrnice. Závěry ministerstva ohledně tvrzených potíží otce stěžovatelky v Ázerbajdžánu totiž s ohledem na zjištěný skutkový stav věci neobstály, přičemž však shromážděný spisový materiál neobsahoval oporu pro jednoznačný závěr, který by ve svém důsledku vedl k udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud proto zavázal ministerstvo, aby doplnilo dokazování v dalším průběhu řízení tak, aby tato otázka mohla být postavena najisto.

[23] Ministerstvo tak má následně v průběhu dalšího řízení o žádosti otce stěžovatelky i jejích ostatních rodinných příslušníků (tj. matky a bratra) zjistit bližší okolnosti a podrobnosti toho, proč otec stěžovatelky vstoupil do politické strany YAP („*Yeni Azərbaycan Partiyası*“, tedy „*Strana Nový Ázerbajdžán*“), jaké má politické přesvědčení,

pokračování

k jakým formám spolupráce s vládní stranou konkrétně přistoupil, na jakých konkrétních praktikách strany a v jaké míře se podílel a především z jakých důvodů se po určité době začal od metod strany YAP distancovat a proč s ní chtěl další spolupráci ukončit.

[24] Nejvyšší správní soud současně v uvedeném případě přistoupil nejen ke zrušení správního rozhodnutí ministerstva o neudělení mezinárodní ochrany otci stěžovatelky, ale i rozhodnutí ministerstva o neudělení mezinárodní ochrany matce a bratru stěžovatelky, jelikož obě rozhodnutí trpěla stejnými nedostatky. Podle závěrů předmětného rozsudku třetího senátu Nejvyššího správního soudu dále platí, že žádost otce stěžovatelky o mezinárodní ochranu a jeho azylový příběh je v úzké spojitosti s žádostí jeho ostatních rodinných příslušníků, kteří *de facto* nemají vlastní azylový příběh, ale tvrzené problémy v zemi původu přímo souvisí s otcem rodiny a s jeho pronásledováním. Ostatně některé popisované incidenty se týkaly přímo i jich (prohlídka u stěžovatelky doma, údajný pokus o únos jejího bratra, údajné opáření sestry stěžovatelky horkou vodou apod.), a jejich případ tak nelze od žádosti otce stěžovatelky mechanicky oddělit, naopak je třeba žádosti těchto rodinných příslušníků posuzovat ve vzájemném kontextu. Postavení stěžovatelky je totiž v rozhodující míře závislé na vyhodnocení situace jejího otce. Uvedené platí tím spíš, pokud stěžovatelka pro případ jejího návratu do vlasti vyjádřila obavu z jejího zneužití jako prostředku nátlaku na jejího otce. Vzhledem k relevantním okolnostem případu tak Nejvyšší správní soud konstatuje, že žádost stěžovatelky o mezinárodní ochranu závisí na posouzení azylového příběhu jejího otce, od jehož potíží ve vlasti odvozuje stěžovatelka vlastní obavy z návratu do Ázerbajdžánu.

[25] Nejvyšší správní soud v nyní posuzovaném případě neshledal důvod odchýlit se od výše uvedených závěrů formulovaných třetím senátem ve věci kasační stížnosti otce, matky a bratra stěžovatelky proti rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutím ministerstva o neudělení mezinárodní ochrany. Proto ve shodě s tímto judikátem Nejvyšší správní soud uzavírá, že v dané věci byl naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutková podstata, z níž správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech. S ohledem na tyto vady řízení před správním orgánem se již Nejvyšší správní soud nezabýval námitkou stěžovatelky, že krajský soud v odůvodnění rozsudku dostatečně nevypořádal námitku ohledně jejích obav z návratu do vlasti a reálného nebezpečí, které z něho má vyplývat.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] S ohledem na všechny tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud výroky I. a II. napadeného rozsudku krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. zrušil. Jelikož již v žalobním řízení byly dány důvody pro zrušení správního rozhodnutí, krajský soud by v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného než uvedené rozhodnutí zrušit. Povaha věci tak umožňuje, aby Nejvyšší správní soud o žalobě sám rozhodl a podle § 110 odst. 2 písm. a), § 76 odst. 1 písm. b) a § 78 odst. 1, odst. 4 s. ř. s. současně se zrušením výroku I. a II. napadeného rozsudku zrušil pro vady řízení také rozhodnutí správního orgánu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitým přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[27] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o dané věci rozhoduje, a proto musí rozhodnout i o náhradě nákladů celého soudního řízení. Stěžovatelka má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložila, neboť měla ve věci plný úspěch (§ 60 odst. 1 věta první za použití § 120 s. ř. s.). Ze spisu krajského soudu ani Nejvyššího správního soudu však nevyplývá, že by stěžovatelce v soudním řízení jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly, ostatně v tomto ohledu stěžovatelka ani žádný požadavek nevznesla. I vzhledem k zákonnému osvobození stěžovatelky od placení soudních poplatků a ustanovení zástupce soudem jí žádnou náhradu nákladů řízení před krajským soudem ani před Nejvyšším správním soudem nelze přiznat, neboť jedinými náklady řízení jsou odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného zástupce, jež hradí podle § 35 odst. 10 s. ř. s. stát. Žalovaný neměl ve věci úspěch, náhrada nákladů řízení mu tudíž nenáleží. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ani o žalobě.

[28] Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 3. 2018, č. j. 32 Az 4/2018 - 21, byl stěžovatelce ustanoven zástupcem advokát JUDr. Vít Biolek, MBA, LL.M, přičemž toto zastoupení trvá i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 poslední věta s. ř. s.). Odměna za zastupování advokátem za řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. c), d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za dva úkony právní služby poskytnuté stěžovatelce v řízení o kasační stížnosti (sepsání kasační stížnosti, další porada přesahující jednu hodinu) po 3.100 Kč, tedy v celkové výši 6.200 Kč. Podle § 11 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu náklady řízení o kasační stížnosti tvoří také návrh na předběžné opatření, dojde-li k němu po zahájení řízení, a to ve výši jedné poloviny odměny za jeden úkon právní služby, tedy ve výši 1.550 Kč za tento úkon. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč za každý z uvedených tří úkonů, což je celkem 900 Kč. Zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 1.817 Kč po zaokrouhlení, tj. 21 % z částky 8.650 Kč (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 10.467 Kč bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku. O odměně ustanoveného zástupce v řízení o žalobě již rozhodl krajský soud výrokem III. napadeného rozsudku, který není tímto zrušujícím rozsudkem dotčen, jak již bylo zmíněno.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu